

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2014r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Janusz Szrama

Sędziowie: SSA Maciej Świergosz (spr)

SSO del. do SA Grzegorz Nowak

Protokolant: prot.sąd. Joanna Walkowiak

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Zbigniewa Frankowskiego

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2014r. sprawy :

K. L. (L.), K. K. (K.), K. B. ((...)) i F. B. ((...))

oskarżonych z art.280 § 2 kk i art.275 § 1 kk w zw. z art.11 § 2 kk

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonych K. L. i F. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 28.02.2014r.

(sygn. akt XVI K 242/13)

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. G., adw. K. A. i adw. R. J. kwoty po 885,60 zł; (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt groszy) w tym VAT z tytułu zwrotu kosztów nieopłaconej nawet w części pomocy prawnej udzielonej oskarżonym K. L., K. B. i F. B. z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

3. zasądza od oskarżonych K. L. i F. B. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze po 1/3 części od każdego z nich, z tym, że koszty związane z przeprowadzeniem wywiadu kuratora sądowego obciążają wyłącznie K. L. i z tego tytułu określa je w wysokości :

a) **od K. L. wydatki w kwocie 393,48 zł; oraz opłatę w kwocie 1.020 zł;**

b) **od F. B. wydatki w kwocie 318,53 zł; oraz opłatę w kwocie 1.120 zł;**

w pozostałym zakresie – związanym z apelacją prokuratora – kosztami procesu, w tym kosztami uzupełniającej opinii biegłego, za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Grzegorz Nowak Janusz Szrama Maciej Świergosz

UZASADNIENIE

Prokurator oskarżył K. L., K. K., K. B. oraz F. B. o to, że:

w dniu 28 stycznia 2012 roku po godzinie 18:00 na terenie stacji paliw (...) w M., gm. S., w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu dokonali rozboju na pracowniku tej stacji R. W. w ten sposób, że używając środka

obezwładniającego w postaci gazu łzawiącego, popychając pokrzywdzonego oraz grożąc mu użyciem broni palnej doprowadzili go do stanu bezbronności, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie co najmniej 1.000,00 złotych, stanowiące własność (...) M. oraz torbę pokrzywdzonego zawierającą jego dokumenty tożsamości, dowód rejestracyjny samochodu, karty bankomatowe, ładowarkę do telefonu, latarkę oraz artykuły spożywcze łącznej wartości ok. 250,00 złotych,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

* * * * *

Wyrokiem z dnia 28 lutego 2014 roku Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie XVI K 242/13 orzekł, co następuje:

1. Uznał oskarżonych **K. L., K. K., K. B. i F. B.** za winnych tego, że, w dniu 28 stycznia 2012 roku po godzinie 18:00 w M., gmina S., w woj. (...), na terenie stacji paliw (...), działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali rozboju na pracowniku tej stacji R. W. w ten sposób, że używając wobec wyżej wymienionego przemocy w postaci popychania oraz spryskania go nieustaloną substancją, a także grożąc natychmiastowym użyciem przemocy poprzez okazanie pokrzywdzonemu przedmiotu przypominającego broń palną, zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 604,40 złotych, stanowiące własność Spółdzielni Kółek Rolniczych w S. oraz torbę R. W. zawierającą jego dokumenty tożsamości, dowód rejestracyjny samochodu i karty bankomatowe, które następnie spalili oraz ładowarkę do telefonu, latarkę oraz artykuły spożywcze łącznej wartości około 250 złotych, to jest uznał oskarżonych za winnych popełnienia czynu z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k., a w odniesieniu do oskarżonego K. L. dodatkowo w zw. z art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 6 pkt 3 k.k. wymierzył oskarżonym kary:

- K. L. – 1 roku i 11 miesięcy pozbawienia wolności oraz 120 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że wysokość jednej stawki jest równa 30 złotych,
- K. K. – 2 lat pozbawienia wolności oraz 120 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że wysokość jednej stawki jest równa 30,00 złotych,
- K. B. – 2 lat pozbawienia wolności oraz 120 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że wysokość jednej stawki jest równa 30 złotych,
- F. B. – 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz 120 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że wysokość jednej stawki jest równa 30 złotych.

2. Na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych K. K. i K. B. kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby, na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddając obu oskarżonych w tym czasie pod dozór kuratora sądowego.

3. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych wobec oskarżonych kar zaliczył okres tymczasowego aresztowania:

- oskarżonym K. K. i K. B. – od dnia 13 sierpnia 2013 roku do dnia 11 października 2013 roku na poczet orzeczonej kary grzywny, którą to grzywnę w związku z powyższym uznał za uiszczoną w całości, a okres od dnia 11 października 2013 roku do dnia 28 lutego 2014 roku na poczet kary pozbawienia wolności,
- oskarżonym K. L. i F. B. – od dnia 13 sierpnia 2013 roku do dnia 28 lutego 2014 roku na poczet kary pozbawienia wolności.

4. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych K. L., K. K., K. B. i F. B. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę solidarnie na rzecz Spółdzielni (...) w S. kwoty 604,40 złotych oraz solidarnie na rzecz R. W. kwoty 250,00 złotych.

5. Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zarządził zwrot dowodów rzeczowych:

- Spółdzielni (...) w S. – 2 płyt z zapisem monitoringu ze stacji paliw (...), zarejestrowanych pod numerem Drz (...) Prokuratury Rejonowej w G. W. i przechowywanych w aktach głównych,
- Stacji Paliw (...) (...) w S. przy ulicy (...) – płyty DVD marki S. z zapisem monitoringu, zarejestrowanej pod numerem Drz (...) Prokuratury Rejonowej w G. W. i przechowywanych w aktach głównych,
- R. W. – sweter koloru granatowego, zarejestrowany w księdze dowodów rzeczowych tut. Sądu pod numerem KPP (...),
- K. L. – bluzy z kapturem koloru żółtego w ciemną kratę, przechowywanej w depozycie Wydziału Dochodzeniowo – Śledczego KMP do sprawy RSD(...) i zarejestrowanej pod numerem Drz (...) Prokuratury Rejonowej w G. W..

6. Na podstawie § 14 ust. 1 pkt 2 i § 14 ust. 2 pkt 5 w zw. z § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2012 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu

(tj. Dz.U. z 2013 roku, poz. 461) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów A. G., R. J. i K. A. kwotę po 1.254,60 złotych (w tym podatek VAT) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym K. L., F. B. i K. B. z urzędu.

7. Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4 i 5 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku

o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. z 1983 roku, nr 49, poz. 223, ze zm.) zasądził od oskarżonych K. L., K. K., K. B. i F. B. po ¼ wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania i wymierzył oskarżonym opłaty:

- K. L., K. K.
i K. B. – po 1.020,00 złotych,
- F. B. – 1.120,00 złotych.

* * * * *

Z wyrokiem tym nie zgodzili się prokurator oraz obrońcy oskarżonych K. L. i F. B..

* * * * *

Prokurator na podstawie przepisów art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. zaskarżył ww. wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych K. L., K. K., K. B. i F. B..

Prokurator na podstawie przepisu art. 427 § 2 k.p.k. oraz 438 pkt 3 k.p.k. zarzucił temu orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tego orzeczenia, a polegający na niewłaściwej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i niesłusznym uznaniu, iż zgromadzone w sprawie dowody nie pozwoliły na przyjęcie, że oskarżeni dopuścili się kwalifikowanej postaci

przestępstwa z art. 280 k.k. i w konsekwencji uznanie, że K. L., K. K., K. B. i F. B. swoim zachowaniem wypełnili jedynie znamiona występku określonego w art. 280 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

pomimo iż analiza zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego, a mianowicie, że oskarżeni swoim działaniem wyczerpali znamiona przestępstwa zarzucanego im w akcie oskarżenia.

Reasumując na podstawie przepisu art. 437 § 2 k.p.k. prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego F. B. adw. R. J. zaskarżył ww. wyrok w całości.

Powołując się na treść przepisu art. 438 pkt 1, 2 i 3 k.p.k. zarzucił temu orzeczeniu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, albowiem miał on wpływ na treść orzeczenia, a polegający na uznaniu, iż oskarżony F. B. był pomysłodawcą napadu na stację paliw i to mimo, że nie pozwala na to materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy oraz uznaniu wyjaśnień oskarżonego za częściowo niewiarygodne tylko dlatego że nie korespondują z zeznaniami pozostałych współoskarżonych w zakresie, kto był pomysłodawcą napadu;

2. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec F. B.

w stosunku do stopnia winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości zarzucanych czynów polegającą na wymierzeniu mu kary 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanych czynów oraz względy indywidualno – prewencyjne, a zwłaszcza młody wiek oskarżonego, przyznanie się do winy, wyrażenie skruchy oraz przeproszenie pokrzywdzonego i wymagania, co do społecznego oddziaływania sankcji karnej wskazują na konieczność orzeczenia kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia i zastosowanie warunkowego zawieszenia kary, która to w należyty sposób spełni cel społecznego oddziaływania oraz zadania represyjno – wychowawcze wobec oskarżonego F. B..

Reasumując skarżący w oparciu o powyższe zarzuty wniósł

o zmianę zaskarżonego wyroku przez obniżenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności i wymierzenie jej w dolnych granicach ustawowego zagrożenia oraz warunkowe jej zawieszenie, ewentualnie zaś o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego K. L. adw. J. J. (jako substytut adw. A. G.) na podstawie art. 425 § 2 k.p.k. zaskarżyła ww. wyrok w części na korzyść oskarżonego w zakresie dotyczącym orzeczenia o karze.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

I. rażąco niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu oskarżonemu kary 1 roku i 11 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wysokości 120 stawek dziennych po 30 złotych każda, podczas gdy z okoliczności sprawy wynika, że dla osiągnięcia względem oskarżonego celów kary wystarczające jest orzeczenie kar o znacznie łagodniejszym wymiarze,
w szczególności kar nieizolacyjnych;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na nieustaleniu sytuacji majątkowej oskarżonego.

Reasumując skarżąca na podstawie art. 427 k.p.k. w zw. z art. 437 k.p.k. wniosła o zmianę powyższego wyroku poprzez orzeczenie kar

o łagodniejszym wymiarze, tj. kary ograniczenia wolności, ewentualnie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz kary grzywny nieprzekraczającej możliwości majątkowych i zarobkowych oskarżonego. Nadto wniosła o zasądzenie na rzecz obrońcy kosztów obrony z urzędu (vide: k.872).

* * * * *

Pismem z dnia 8.04.2014r. **obrońca oskarżonego K. K. adw. M. R.** poinformowała Sąd, że ww. w dniu 21.03.2014r. naprawił szkodę wobec pokrzywdzonego R. W. (250 zł;) a nadto uzgodnił formę i termin naprawienia szkody na rzecz (...) w S. (vide: k.905-908).

Z kolei kolejnym pismem z dnia 29.04.2014r. obrońca tegoż oskarżonego złożyła odpowiedź na apelację oskarżyciela publicznego. Wniosła o nieuwzględnienie ww. środka odwoławczego (vide: k.915-918).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych K. L.

i F. B. oraz prokuratora okazały się niezasadne i jako takie nie zasługiwały na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, iż sąd I instancji w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych. Postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone dokładnie i starannie. Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd Okręgowy w Poznaniu nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów. Uzasadnienie wyroku odpowiada wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia. Do czynu przypisanego oskarżonym sąd I instancji zastosował właściwą kwalifikację prawną i należycie ją uzasadnił.

I

Apelacja prokuratora

Apelacja ta nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności podnieść należy, że zarzut poczynienia błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który podniesiony został przez prokuratora jest całkowicie chybiony, albowiem sprowadza się jedynie do czysto polemicznego przedstawienia własnego stanowiska przez prokuratora, a skutecznym mógłby być jedynie wówczas, gdyby skarżący wykazał, iż zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd meriti z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiadała prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1975 roku, II KR 355/74, OSNPG 1975, Nr 9, poz. 84 wraz z aprobatą M. Cieślaka i Z. Dody, Przegląd, Pal. 1976, Nr 6, s. 51). Mając powyższe na względzie uznać bezsprzecznie należy, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana przez sąd I instancji z uwzględnieniem zasad sformułowanych w przepisie art. 7 k.p.k. Nie można więc zgodzić się ze stanowiskiem prokuratora co do oceny opinii biegłego z zakresu badań broni i balistyki. Wbrew twierdzeniom skarżącego biegły w swojej opinii, także tej uzupełniającej z 30.09.2014r., nie wyraził kategorycznego stwierdzenia, że oskarżeni posługiwali się w czasie rozboju bronią palną wytypowaną przez biegłego, tj. pistoletem alarmowym S. mod. 3 kal. 6 mm F.. Prawidłowo wskazał skarżący, iż narzędzie użyte podczas przestępstwa w dniu 28 stycznia 2012 roku nie zostało nigdy odnalezione. Z tego powodu biegły przy wydawaniu swojej opinii mógł posługiwać się w celach porównawczych jedynie nagraniami z monitoringu stacji benzynowej, które jak wskazał to sam biegły, były nieostre i nie mogły być podstawą do kategorycznego wskazania modelu i rodzaju narzędzia na nich uwiecznionego. Biegły mógł jedynie posiłkować się tymi nagraniami w celu ustalenia zbliżonych wymiarów przedmiotowego narzędzia i ustalenia jego podobieństwa zewnętrznego z wytypowaną przez niego bronią palną, tj. pistoletem alarmowym S. mod. 3 kal. 6 mm F.. Całkowicie błędnie więc wskazywał skarżący w treści swojej apelacji, iż biegły „ wykazał jednak w sposób wystarczająco pewny, jaka broń została użyta podczas rozboju”. Wręcz przeciwnie, biegły we wnioskach swojej opinii stwierdził jedynie, że nie można

wykluczyć, iż przedmiot jakim posłużono się w dniu 28 stycznia 2012 roku stanowi pistolet alarmowy S. mod. 3 kal. 6 mm F.. Biegły stanowisko takie podtrzymał podczas przesłuchania na rozprawie w dniu

21 lutego 2014 roku, jak i rozprawie apelacyjnej wskazując, że nie można do końca stanowczo stwierdzić, że był to taki typ broni jaki wskazano w opinii. Biegły podał, że był to prawdopodobnie taki typ broni, jednak nie można tego kategorięcznie stwierdzić z powodu jakości nagrań z monitoringu. W tej sytuacji sąd meriti prawidłowo stosując zasadę in dubio pro reo wynikającą

z przepisu art. 5 § 2 k.p.k. nie mógł przyjąć, że oskarżeni posługiwali się bronią palną i w związku z tym dokonał modyfikacji kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonym czynu przyjmując, iż dokonali oni m.in. rozboju

w typie podstawowym, tj. z art. 280 § 1 k.k., a nie rozboju w typie kwalifikowanym, tj. z art. 280 § 2 k.k. Tak jak powyżej zasygnalizowano sytuacji tej nie zmieniło nawet uzupełniające przesłuchanie biegłego P. M. na rozprawie apelacyjnej w dniu 30.09.2014r. (vide: k.993v-994). Podtrzymał on wnioski swojej opinii i wcześniej wyrażone stanowisko. Sytuacji tej nie zmienia też fakt, że na pytanie oskarżyciela biegły nie wykluczył, że istnieje model pistoletu hukowego podobnego do tego użytego przez sprawców ale działającego w sposób opisany nieudolnie przez F. B., jednakże przyznał też iż nie może wykluczyć, że może to być też replika, nie mieszcząca się w katalogu broni palnej (vide: k.994). Oczywiście jest, że Sąd nie może opierać się w ustaleniach faktycznych na przypuszczeniach czy spekulacjach ale wyłącznie na faktach i dowodach, stąd też tego rodzaju dywagacje teoretyczne nie dają podstaw do wzruszenia zaskarżonego orzeczenia. Z kolei wyjaśnienia samych oskarżonych (vide: k.79, 165, 263, 264, 288, 292, 749) ujawnione biegłemu 30.09.2014r. również nie pozwalają – wbrew twierdzeniom prokuratora – na przełamanie zasady przyjętej w art. 5 § 2 k.p.k. Dowodzą jedynie, że oskarżeni nie mają pojęcia o budowie broni palnej, nie rozróżniają jej rodzajów. Zamiennie posługują się pojęciami „ straszak”, „ pistolet gazowy”, czy też „ pistolet hukowy”, nie dostrzegając różnic w ich przeznaczeniu czy też terminologii przyjętej przez ustawodawcę w ustawie z dnia 21.05.1999r. o broni

i amunicji. Także analiza tych źródeł dowodowych nie pozwoliła biegłemu na doprecyzowanie wniosków swojej ekspertyzy co do identyfikacji istotnego dla sprawy przedmiotu i uczynienie przedmiotowej opinii bardziej kategorięczną. Opinia ta nie była kwestionowana przez strony i Sąd Apelacyjny uznał ją za spójną, pełną i jasną. Nie zawiera ona sprzeczności, które by ją dyskwalifikowały. Okazała się przydatna dla niniejszego postępowania.

II

Apelacja obrońcy oskarżonego F. B.

Apelacja ta również nie zasługiwała na uwzględnienie.

Podniesiony przez skarżącego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych również sprowadzał się do czysto polemicznego wyrażenia przez obrońcę tego oskarżonego własnych twierdzeń. Konstatacje w tym zakresie poczynione przez Sąd Apelacyjny powyżej w odniesieniu do zarzutu podniesionego przez prokuratora pozostają w pełni adekwatne także w tym miejscu. Wskazać bowiem należy, że błędnie podnosił obrońca oskarżonego, iż sąd meriti ustalił, że to F. B. był pomysłodawcą dokonania rozboju w dniu 28 stycznia 2012 roku i uznał za niewiarygodne w tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego F. B., ponieważ nie korespondowały z wyjaśnieniami pozostałych oskarżonych w zakresie kto był pomysłodawcą dokonania rozboju. W pierwszej kolejności wskazać należy,

że z ustaleń poczynionych przez sąd I instancji nie wynika, aby to oskarżony F. B. był pomysłodawcą dokonania rozboju w dniu 28 stycznia 2012 roku. Sąd meriti ustalił, że decyzja o dokonaniu rozboju w dniu 28 stycznia 2012 roku została podjęta wspólnie przez wszystkich oskarżonych w trakcie spotkania w tamtym dniu wieczorem w mieszkaniu K. B.. Nie można więc zarzucać sądowi I instancji,

iż poczynił ustalenia faktyczne, z których wynika, że to oskarżony F. B. był pomysłodawcą dokonania przedmiotowego rozboju. Niewątpliwie bowiem z ustalonego przez sąd meriti stanu faktycznego wynika jedynie, że to wszyscy oskarżeni wspólnie podjęli decyzję o dokonaniu tego przestępstwa. Po wtórne niesłuszne są twierdzenia obrońcy oskarżonego o niedaniu przez sąd I instancji wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim nie korespondowały one z wyjaśnieniami pozostałych oskarżonych

w zakresie tego kto był pomysłodawcą dokonania rozboju. Dokonując bowiem oceny wyjaśnień oskarżonego sąd meriti nie zawarł takich twierdzeń w swoim uzasadnieniu, lecz wskazał jedynie, iż nie daje wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim próbował on wręcz uniknąć odpowiedzialności karnej podając najpierw, że w ogóle nie brał udziału w dokonaniu przestępstwa, a następnie, że mógł w nim brać udział, jednak tego nie pamięta, ponieważ był pijany i ostatecznie twierdząc, że brał jedynie udział w kradzieży i nie wiedział o żadnej broni. Niewątpliwie więc twierdzenia obrońcy oskarżonego co do oceny wyjaśnień oskarżonego F. B. całkowicie rozminęły się z realiami niniejszej sprawy.

Kolejny zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego F. B. zarzut rzekomej rażącej niewspółmierności kary także sprowadził się do polemiki z prawidłowymi ustaleniami sądu meriti. Zarzut ten byłby bowiem tylko wówczas słuszny, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut

w kategorii ocen, można podnieść także wówczas, gdy kara nie uwzględnia

w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak

i osobowości sprawcy, stając się w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą. Nie każda bowiem różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności kary, ale tylko taka, która jest natury zasadniczej, to znaczy jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. O rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k. nie można bowiem mówić w sytuacji, gdy sąd meriti wymierzając karę uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się

z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskazaniem jej wymiaru.

Nie można zasadnie dowodzić rażącej niewspółmierności kary także wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego będące wyrazem zasady sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 10 kwietnia 1996 roku, II AKa 85/96, KZS 1996/4/42; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 18 stycznia 1996 roku, II AKr 463/95, OSA 1996/7-8/27; wyrok Sądu Apelacyjnego

w Poznaniu z dnia 22 czerwca 1995 roku, II AKr 178/95, Prok. i Pr. 1996/2-3/25 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 1973 roku, III KR 254/73, OSNPG 1974/3-4/51). W niniejszej sprawie sąd I instancji w sposób wnikliwy rozważył nieliczne istniejące wobec oskarżonego F. B. okoliczności łagodzące, jak również szereg przesłanek wpływających na zaostrzenie wobec niego represji karnej. Jednoznacznie wskazać należy, że niesłusznie wskazywał w apelacji obrońca jakoby na zaostrzenie wymierzonej oskarżonemu F. B. kary wpływ miało ustalenie przez sąd I instancji, iż był on pomysłodawcą dokonania całego przestępstwa. Po pierwsze na co wskazano już powyżej sąd meriti nie poczynił takich ustaleń faktycznych, a po wtóre z uzasadnienia wyroku nie wynika w żadnym razie, aby taka okoliczność była brana pod uwagę przez sąd I instancji jako przesłanka do zaostrzenia wymierzonej oskarżonemu represji karnej. Zauważyć także należy, że Sąd Okręgowy wykazał okoliczności łagodzące, które miał na uwadze w odniesieniu do oskarżonego F. B., tj. przyznanie się do winy i złożenie zgodnych z prawdą wyjaśnień, i zostały one w pełni prawidłowo uwzględnione. Niewątpliwie jednak ilość okoliczności, które wpływały na zaostrzenie kary wobec oskarżonego F. B. była znacząco wyższa, aniżeli tych działających na jego korzyść. Były to m. in. wysoka społeczna szkodliwość czynu, naruszenie więcej niż jednej normy prawnej, motywacja z niskich pobudek, młody wiek, stan nietrzeźwości, uprzednia kilkukrotna karalność oraz negatywna opinia środowiskowa.

Zaś okoliczności łagodzące, na które powoływał się dodatkowo obrońca oskarżonego F. B. nie były na tyle doniosłe i znaczące, aby zdezawuować oceny i wymiar kary przyjęty przez sąd meriti. Skarżący wskazywał na fakt, iż oskarżony F. B. podejmował przed dokonaniem przestępstwa prace dorywcze oraz planuje wziąć w marcu 2014 roku ślub [apelacja obrońcy oskarżonego sporządzona została dnia 13 marca 2014 roku, a więc przed zawarciem związku małżeńskiego przez ww. w dniu 28 marca 2014r.]. Powołanie się na te okoliczności jest de facto nietrafne, albowiem po pierwsze skoro oskarżony F. B. podejmował prace dorywcze i posiadał źródło utrzymania, to tym bardziej oburzenie budzi fakt dokonania przez niego z pozostałymi oskarżonymi rozboju jedynie dla kwoty ok. 600 złotych. Skoro zaś oskarżony F. B. zdecydował się zawrzeć związek małżeński w trakcie toczącego się postępowania i to już po zapadnięciu wyroku sądu I instancji, w którym orzeczono wobec niego bezwzględną karę pozbawienia wolności, to musiał się liczyć z ewentualnymi konsekwencjami, na skutek których mógł znaleźć się w izolacji penitencjarnej. Niewątpliwie więc nie było żadnych podstaw do przyjęcia,

iz wymierzona oskarzonemu F. B. kara była rażąco niewspółmierna, albowiem nie tylko, iz nie było podstaw do jej obniżenia do dolnych granic ustawowego, ale przede wszystkim nie było niezbędnych przesłanek do zastosowania ewentualnej probacji. Sytuacji tej nie zmieniły także dokumenty przedłożone w trakcie postępowania odwoławczego. Sąd Apelacyjny docenia, że ww. kontynuuje zatrudnienie a nawet wykonywał prace społeczne na rzecz wsi S., jednakże okoliczności te nie równoważą przesłanek wpływających na zaostrzenie kary, które Sąd Okręgowy musiał uwzględnić przy wyrokowaniu.

III

Apelacja obrońcy oskarżonego K. L.

Apelacja ta również nie zasługiwała na uwzględnienie.

Obrońca oskarżonego K. L. wywiódł apelację jedynie od kary wymierzonej oskarzonemu przez sąd I instancji zarzucając jej rażąco niewspółmierność. Poczynione powyżej przez Sąd Apelacyjny rozważania dotyczące zarzutu niewspółmierności kary pozostają w pełni adekwatne także wobec apelacji obrońcy oskarżonego K. L.. Skarżący w treści złożonego środka zaskarżenia prawidłowo wskazał okoliczności łagodzące oraz obciążające, które sąd meriti brał pod uwagę wymierzając oskarzonemu karę w zaskarżonym wyroku. Obrońca oskarżonego K. L. w przeważającej części swojej apelacji powoływał się na okoliczność ujawnienia przez tego oskarżonego organom ścigania informacji dotyczących przedmiotowego przestępstwa, które pozwoliły na podjęcie umorzonego wcześniej postępowania, wykrycie wszystkich sprawców oraz ostatecznie ich skazanie przez sąd I instancji. Skarżący podkreślał, iz było to wyłącznie możliwe dzięki wyjaśnieniom oskarżonego K. L. złożonym w toku innej sprawy, jednocześnie podnosząc, że sąd I instancji nie docenił należyście tej okoliczności stosując obligatoryjne złagodzenie kary zgodnie z przepisami art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 6 pkt 3 k.k. Twierdzenia obrońcy oskarżonego pozostają jednak w tym zakresie zupełnie chybione, albowiem sąd I instancji prawidłowo zastosował wobec oskarżonego K. L. obligatoryjne złagodzenie kary wymierzając mu karę pozbawienia wolności poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Sąd meriti dał wyraz swoim rozważaniom w tym zakresie w uzasadnieniu wyroku wskazując na zastosowanie tej normy prawnej oraz niewątpliwy udział wyjaśnień oskarżonego K. L. w wykryciu sprawców przedmiotowego czynu. Nie może jednak ująć uwadze, iz oskarżony K. L. był już dotychczas niejednokrotnie karany za przestępstwa i już choćby z tego powodu niemożliwym jest wymierzenie mu kary nieizolacyjnej o co wnosił skarżący. Brak jest bowiem podstawowej przesłanki z art. 69 § 1 k.k., tj. pozytywnej prognozy na przyszłość.

Również podniesiony przez skarżącego zarzut poczynienia błędu w ustaleniach faktycznych poprzez nieustalenie sytuacji majątkowej oskarżonego jest zupełnie chybiony. Zresztą obrońca oskarżonego K. L. sam sobie przeczy w uzasadnieniu swojej apelacji podnosząc, iz sąd I instancji ustalił, że oskarżony podejmował prace dorywcze, w jakim charakterze je podejmował oraz żełożył na własne utrzymanie. Skarżący wywodził, że nieustalenie sytuacji majątkowej oskarżonego K. L. miało wpływ na wymierzenie mu zbyt wygórowanej kary grzywny, która przekracza jego możliwości zarobkowe

i majątkowe. Skarżący zdaje się jednak zupełnie nie dostrzegać, że sąd meriti ustalił jednoznacznie, iz oskarżony K. L. posiada odpowiednie możliwości zarobkowe poprzez podejmowanie pracy dorywczej. Poza tym niewątpliwym pozostać musi, iz oskarżony jako osoba młoda, zdrowa

i nieograniczona w możliwościach zarobkowych może przedsięwziąć dalej idące kroki w celu zwiększenia swoich możliwości zarobkowych. Dodać również należy, że Sąd Apelacyjny w celu sprawdzenia aktualnej sytuacji materialnej oskarżonego K. L. zlecił przeprowadzenie wywiadu środowiskowego przez kuratora sądowego. W wywiadu z 5.06.2014r. wynika, iz ustalenia poczynione przez sąd I instancji są w pełni prawidłowe i oskarżony w dalszym ciągu podejmuje prace zarobkowe,

z których uzyskuje stałe dochody a jego sytuacja bytowa jest stabilna. Dodatkowo ustalono, że został skierowany przez PUP w G. W.. na staż. W tej sytuacji Sąd Apelacyjny nie znalazł żadnych podstaw do kontestowania orzeczonych wobec oskarżonego K. L. przez sąd meriti kar i uznał je za spełniające wszystkie wymogi sądowego

i ustawowego wymiaru kary. W konsekwencji nie było więc możliwości, aby podzielić zarzuty skarżącej o rażąco niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego K. L. kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny. Na marginesie

wskazać należy, że zawarty w ostatnim zdaniu obrońcy oskarżonego zarzut, iż nałożenie w I instancji na oskarżonego K. L. opłaty w wysokości 1.020 złotych było sprzeczne z treścią przepisu art. 624 § 1 k.p.k. jest wybitnie niefortunny, albowiem skoro sąd I instancji uznał, że możliwości zarobkowe i majątkowego oskarżonego umożliwiają mu wymierzenie kary grzywny, to tym bardziej zasadnym było obciążenie oskarżonego wydatkami i opłatą. Apelująca zdaje się zapominać, że są to koszty wywołane przez oskarżonego i brak jest szczególnych względów określonych w cyt. powyżej przepisie, które uzasadniałyby przerzucenie ich na barki Skarbu Państwa, czyli de facto ogółu podatników.

* * * * *

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny – na podstawie przepisu art. 437 § 1 k.p.k. – utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

* * * * *

O **kosztach obrony z urzędu** oskarżonych K. B., F. B. i K. L. za postępowanie odwoławcze Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie przepisu art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku prawo o adwokaturze (tj. Dz.U. z 2009 roku, Nr 146, poz. 1188, ze zm.) i § 1 pkt 1 i 3, § 2 ust. 1 – 3, § 14 ust. 2 pkt 5, § 19 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz.U. z 2013 roku, poz. 461, ze zm.). Z tego też tytułu Sąd Apelacyjny zasądził na rzecz adw. K. A., adw. R. J. oraz adw. A. G. kwoty po 885,60 złotych (w tym VAT), uwzględniając liczbę terminów rozpraw.

* * * * *

O **kosztach postępowania odwoławczego** Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 636 § 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. oraz art. 8, art. 2 ust. 1 pkt 4 i 5 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223). Wobec treści wyroku i losu poszczególnych apelacji zasądzono od oskarżonych K. L. i F. B. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze po 1/3 części od każdego z nich (z uwzględnieniem wydatków związanych z obroną z urzędu, doręczeniami, danymi o karalności w wysokości obowiązującej w dacie ich pobrania), z tym, że kosztami dot. przeprowadzenia wywiadu kuratora sądowego (74,95 zł;) obciążono wyłącznie K. L. i z tego tytułu określono je w następującej wysokości :

c) od K. L. wydatki w kwocie 393,48 zł; oraz opłatę w kwocie 1.020 zł;

d) od F. B. wydatki w kwocie 318,53 zł; oraz opłatę w kwocie 1.120 zł;

W pozostałym zakresie – związanym z apelacją prokuratora – kosztami procesu, w tym kosztami ustnej opinii biegłego z 30.09.2014r., za postępowanie odwoławcze obciążono Skarb Państwa.

Grzegorz Nowak Janusz Szrama Maciej Świergosz